

Drenten op de Kilimanjaro

Mannen van boven de veertig! Ze willen zich nog graag bewijzen; nog eens toegeven aan een uitdaging, die kracht en uithoudingsvermogen vergt. Ze zijn immers nog jong! Zo ook Henk Loonstra uit Schipborg, 42 jaar en fabrieksdirekteur en Leo van Sint Maartensdijk uit Zuidlaren, 41 jaar en vertegenwoordiger. Ze kwamen met elkaar in kontakt door hun vrouwen die, allebei in verwachting, kennis met elkaar maakten door de basisschool, waaraan ze beiden al een kind hadden toevertrouwd. Gelijke zwangerschapsomstandigheden (de baby's werden drie dagen na elkaar geboren!) en gemeenschappelijke onderwijservaringen brachten de dames dichterbij elkaar en hierdoor de bij hen behorende heren ook.

De echtparen raakten bevriend en gingen gezamenlijk met vakantie. De mannen gingen er wel eens samen op uit en de vrouwen dus ook. Leo en Henk ontwikkelden een reisdrang, die meer op het avontuurlijke was ingesteld, zoals bijvoorbeeld een ballonvaart en een haaienvangst-expeditie naar Ierland. De vakantie-doelen van de vrouwen waren wat minder opzienbarend, maar daarom niet minder zinvol. Leo en Henk vatten vorig jaar het plan op om samen een gedeelte van de reis van Columbus door het Caraïbisch gebied te herhalen. Een prachtig idee: met boten en bootjes van tropisch eiland naar tropisch eiland! Henk kreeg echter tijdens een reis een blad in handen, waarin de beklimming van de 5895 meter hoge Kilimanjaro vanuit Tanzania beschreven werd. Hij was er zo van onder de indruk dat hij Leo een vakantiekaartje stuurde met de simpele mededeling: "Vakantie naar 't Caraïbisch gebied geannuleerd! We gaan de Kilimanjaro beklimmen!"

Bij thuiskomst lichtte hij zijn plannen nader toe en Leo was al snel even enthousiast als hijzelf. De beide echtgenotes hadden geen overwegende bezwaren en de reisorganisatie "Touristique" zorgde voor een perfect geregeld zestiendaags reisschema. Een nieuwe uitdaging was daar! "t Zou zwaar worden, maar 't moest kunnen", vonden de mannen.

Ze hadden geen enkele ervaring op 't gebied van bergbestijging. De Hondsrug daargelaten dan! Echt klimmen behoeft echter niet, want de gekozen route liep over paden en paadjes,

maar 't zou wel uitputtend worden. Dus moest de konditie op peil gebracht; fitness-oefeningen, eenmaal per week stappen met een plankje op wielen, tweemaal per week hard lopen en volleybal, dat werden normale bezigheden. Geschikte kleren en schoenen waren ook een vereiste. Bergschoenen, "van die joekels!", werden aangeschaft. Het benodigde onder-

goed werd gesponsord door de firma "Craft" - stretch, aan één stuk; 't zit helemaal om je lichaam heen. Lange onderbroeken, thermosokken, zweetbanden. De bovenkleding kon ook gesponsord worden. Door Henk's bedrijf: "Natuursteen Holland". Gewatteerde trekkersbroeken, "Fleece"-jassen en T-shirts. Een bergstok behoorde ook tot de uitrusting. On-

misbaar, want het lichaam wordt er tijdens het lopen enorm door ontlast.

Om extra energie te ontwikkelen zouden koolhydraatrepen en zakjes Isoosterpoeder (oplosbaar in water) meegenomen worden. Malaria-tabletten (twee per dag) en vitaminepillen moesten ook mee. Toen, na de zeven vereiste inentingen, waren de voorbereidingen voltooid.

Op vrijdagavond 14 januari 1994 om twintig over zeven beginnen Henk en Leo op Schiphol in een toestel van Air France hun Afrikaanse avontuur. In Parijs stappen ze na drie en een half uur wachten over in een Jumbo van dezelfde maatschappij, die hen naar het Keniaanse Nairobi brengt. Hier komen ze 's mor-

915 meter hoogte en als ze de Jumbo verlaten, is het alsof ze tegen een muur van warmte oplopen.

Over een breed zandpad (de normale verbindingsweg) brengt een taxi hen naar Merangoe, waar ze in het Kiba hotel zullen worden ondergebracht. Onderweg koopt Henk in een op een bouwval gelijkende winkel nog een paar sportschoenen merk Reebok voor een betrekkelijk lage prijs. Bij nader inzien blijkt er echter geen Reebok, maar Rekbok op het schoeisel te staan. De rit is geen pretje. Grote stofwolken dwarrelen op en als er een tegenligger passeert, houdt de rijder beide handen tegen de voorruit gedrukt om het gevaar van rondvliegende stenen zo veel mogelijk te bezweren.

gens om kwart over acht Nederlandse tijd en kwart over tien plaatselijke tijd aan. Om elf uur vliegen ze met dezelfde Jumbo naar Dar Es Salaam (de Tanzaniaanse hoofdstad) en vervolgens naar Arusha, waar ze om kwart over twee op Kilimanjaro Airport landen. Bij het inzetten van de daling meldt de piloot een buitentemperatuur van 36 graden Celcius op

Het hotel blijkt nog uit de koloniale tijd te dateren; een degelijk gebouw, maar af en toe is er geen water en de stroom valt ook wel eens uit. De volgende dag kunnen ze bekomen van de vliegreis en Leo en Henk maken een wandeling van tien kilometer over de zandweg naar de ingang van het Nationale Park Kilimanjaro. Hier zullen ze morgen de tocht naar

4
*Rustpauze op
5400 meter.*

de top beginnen. Henk's Rekboks zijn hier al zwaar beschadigd en bij terugkomst kan hij ze direkt weggooien.

Om twaalf uur, op maandag 16 januari, melden ze zich bij de ingang van het park. De gidsen Williamson en Balthasar en vier dragers begroeten hen. De tocht naar de top kan beginnen. De gidsen gaan voorop; de dragers met rugzakken, korven en bundels op het hoofd en een jerrycan in de hand vormen de achterhoede. Ze hebben letterlijk alles bij zich tot potten om in te koken toe en dragen elk ongeveer dertig kilogram.

Langs een bochtig pad dwars door het regenwoud gaan ze gestadig omhoog. Wat Henk en Leo 't meest opvalt is de volstreekte rust om hen heen. Ze zien schitterende vogels en hier

maatjes, komkommers en thee. Om half acht starten ze, op weg naar het volgende kamp, 1000 meter hoger. Een half uur nog door het tropische bos en dan bereiken ze de open savanne met hier en daar wat boomgroepen. Dan zien ze ook voor het eerst het doel van de tocht: de besneeuwde top van de Kilimanjaro met eraan de Mawenzi, een grillige, gekartelde berg van 5149 meter hoogte. Een in de zon schitterend voorwerp bovenaan de helling blijkt een neergestort vliegtuig te zijn, dat hier vele jaren geleden terecht kwam.

't Is een zware tocht; het tempo ligt hoog en ze zijn behoorlijk vermoeid als ze om kwart over twaalf in het kamp "Horombohut" aankomen. De dragers maken de lunch klaar: thee met biscuits en gepofte mais, brood met jam, een

banaan en een papaja. Om half drie ploffen ze in hun bed en tot vier uur slapen ze. Een uur later hebben de dragers het eten al weer klaar en 't menu is hetzelfde als de vorige avond. Met dit verschil dat de rijst vervangen is door echte gekookte aardappels. Als ze om zes uur gegeten hebben, merken ze eigenlijk pas goed, dat het hier op 3700 meter al een stuk frisser is.

De gidsen en de dragers spreken wat Engels en Henk vraagt gekscherend, waar er vanavond gedanst kan worden. Groot onbegrip allerwegen! Er ontwikkelt zich een gesprek en Leo en Henk leren enkele woorden Swahili, de taal van de inheemse bevolking. "Humbari?" betekent "Hoe gaat het?" en

die vraag wordt meestal beantwoord met: "Masoeri sana!" - "Heel goed!" Belangrijk voor hen is ook: "Pole pole!" - "Langzaam!" Van die wetenschap zullen ze straks nog profijt hebben.

Omdat de grote krachtsinspanning nog geleverd moet worden, wordt de volgende dag rust gehouden. Toch lopen ze 's morgens, bij wijze van oefening, naar het uitzichtpunt "Zebra Rock". De zon brandt, maar de temperatuur is desondanks vrij laag en de lucht is ijl. 't Wordt zwoegen straks, dat is duidelijk. 't Valt op dat de gidsen zo weinig mogelijk energie gebruiken. Als er rust gehouden wordt, gaan ze onmiddellijk zitten en ze zeggen alleen het hoognodige. Op Zebra Rock hebben ze een adembenemend uitzicht op de Kilimanjaro. Teruggekeerd liggen ze om kwart voor twee weer in

Leo voor een "cactusboom".

en daar wat apen. Om kwart voor drie bereiken ze het eerste basiskamp, bestaande uit houten barakken met golfplaten daken. Ze zijn nu op 2700 meter en hebben een hoogteverschil van 900 meter overwonnen.

Ze krijgen een slaapplek toegewezen en de dragers gaan aan het werk. Er wordt een tafel klaar gezet, keurig met een kleedje erop. De heren krijgen thee met een biscuitje en kijken daarna wat rond. Intussen bereiden de dragers de maaltijd, die om half zeven geserveerd wordt. Soep, witte kool met worteltjes en rijst en een stuk vlees van onduidelijke herkomst met kleine banaantjes toe! 't Smaakt allemaal voortreffelijk. Om tien over acht liggen ze in bed; 't is donker.

De volgende morgen staat om zeven uur het ontbijt gereed. Brood met jam, een ei, pap, to-

►
Gelaagd ijs
aan de
kraterrand.

►
Sneeuw op
de
Kilimanjaro.

►
In het basis-
kamp Horom-
bohut. Met
gidsen en
draggers.

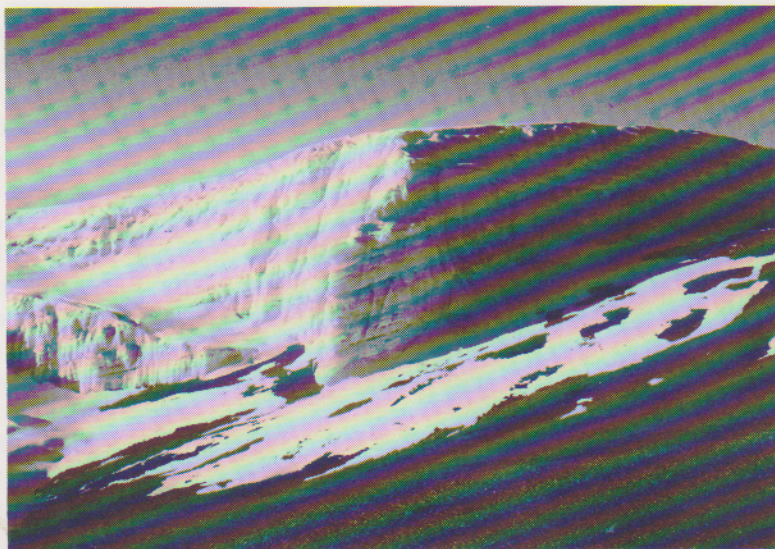
hier en daar heel steil. Er wordt niets gezegd. Na een uur wordt rust gehouden en ze zijn dan 300 meter gestegen. Henk en Leo hebben koude handen en voeten, maar gelukkig zijn de lijven prettig warm. Ze zegenen de zorgvuldig uitgezochte kleding. Maar liefst vijflagen hebben ze over elkaar aangetrokken.

De tocht wordt voortgezet; ze lopen steeds langzamer. Haast werktuiglijk wordt de ene voet voor de andere gezet. Om de vijf minuten stoppen ze even en als ze zich dan weer in beweging zetten, zijn ze na één pas al weer moe. Om kwart voor zes bereiken ze "Gillman's Point", op 5685 meter hoogte. Het wordt licht en voor hen uit zien ze, nu vlak bij, de ijzige top van de Kilimanjaro, de Uhuru Peak.

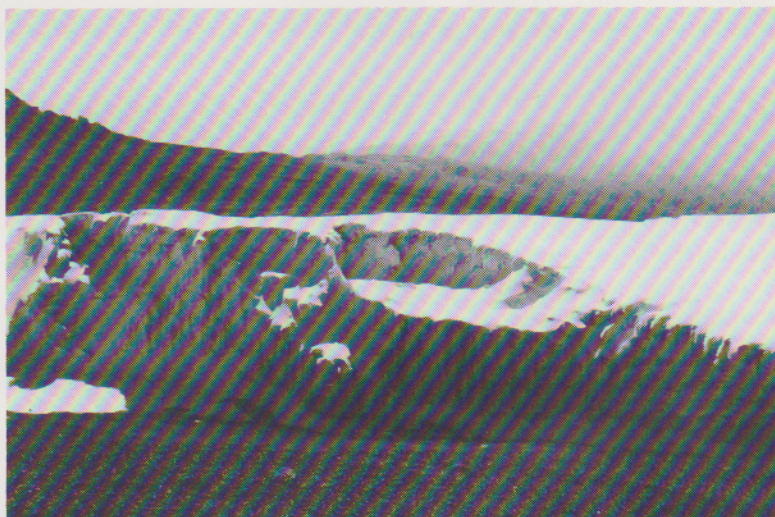
Daar moeten ze heen! Niemand denkt meer aan stoppen. Nog maar 210 meter omhoog. Dat moet kunnen! Ze gaan verder, nu over rots- en sneeuwpaden. Maar 't wordt beulen. Je kunt wel gek worden van zwaarte. 't Is een gevecht met jezelf. Je lichaam wil niet meer, maar jij wel!

Om acht uur precies slepen ze zich de Uhuru Peak op. Ze zinken neer, uitgeput. Dan komt het besef, dat ze 't gehaald hebben. Ze staan op. Onvoorstelbaar, ze staan er! De zon schijnt en 't is eigenlijk lekker warm op de top. Een geweldig panorama ontvouwt zich. In de "direkte" omgeving tientallen hoge ijspieken en de krater van de Kilimanjaro met aan de rand een enorme opeenhoping gelaagd ijs. Verder weg: Kenia en Tanzania- honderden kilometers kijken ze het land in.

"Je voelt je geweldig!", herinnert Leo zich, "maar tegelijkertijd ben je maar een heel klein mensje". Er worden foto's gemaakt. Natuurlijk ook een van het grote houten schild met de naamsaanduiding en de bereikte hoogte. Natuurlijk met de beide gidsen en de

twee bergbedwingers. Leo maakt een video-opname van Henk, die graag enkele gedenkwaardige woorden wil zeggen. "Wil je 't echt, dan kun je 't!", spreekt hij en hij hoopt, dat ze

zo een goed voorbeeld voor het nageslacht gegeven hebben.

Ze blijven ongeveer een uur op de top en dalen dan weer af. Dat gaat aanzienlijk gemakkelijk

ker en dus sneller. Om twaalf uur zijn ze al weer terug bij het uitgangspunt. De dragers vergasten hen op een cola, een kop thee en een ananas en direkt daarna kruipen ze in de slaapzak. "Knorren! We lagen erin en we waren weg ook!", zegt Leo.

Om twee uur vertrekken ze weer, nu gezamenlijk met de dragers, terug naar Horombohut. Daar wordt goulash gemaakt. Leo smult, maar Henk kan 't moeilijk verdragen. Als ze nog even rondlopen en bij het nachtverblijf van de dragers komen, zien ze eigenlijk voor het eerst, wat die eten. Gekookte rijst met als vleesgerecht: pens! Hondevoer in westerse ogen - dagelijks voedsel hier!

Na elf uur slaap breken ze de volgende morgen om acht uur op voor de laatste voettocht. Het is schitterend weer en de korte broeken gaan zelfs aan. Na de lunch in het eerste basiskamp gaan ze weer dwars door het regenwoud naar het uitgangspunt aan de ingang van het Nationale Park. Daar zijn ze om kwart over twee.

Het wordt gezellig hier. Voor het eerst sinds september drinken ze weer alcohol - een potje bier - samen met gidsen en dragers. Williamson reikt Henk en Leo een certificaat uit; het bewijs, dat ze de tocht tot een goed einde gebracht en de top bereikt hebben. 't Is echt wel een prestatie, want van elke vijftig deelnemers, die per week omhoog gaan, bereiken er maar gemiddeld zeven het doel.

Leo en Henk geven fooien aan de gidsen en de dragers en delen geschenken uit.

Hun T-shirts en andere overvloedig geworden kledingstukken en de matjes, die ze steeds onder hun slaapzakken gelegd hebben. Henk geeft zelfs zijn "Fleece"-jas weg. Alles wordt in dank aanvaard, want men kan van alles gebruiken. 't Is helemaal niet bijzonder hier bij de berg gidsen en dragers in speciale merkkleding te zien. De vreugde over het succes maakt veel toeristen vrijgevig.

De gesprekken worden wat persoonlijker en Williamson vertelt, dat hij negen kinderen heeft. Of zijn vrouw het niet erg vindt, dat hij zo veel van huis is, wil Leo weten. "Mijn vrouw is oud!", zegt Williamson. Afschreven dus! Er worden foto's getoond van de familie in Holland. Aan Leo's gezin wordt weinig aandacht besteed. Hij heeft maar twee dochters. Bij Henk ligt dat iets anders - die heeft tenminste

nog een zoon. Nee, vrouwen zijn niet belangrijk. Dat ervaart Leo nog eens, als hij een foto van Joke, zijn bepaald niet onaantrekkelijke vrouw, laat zien. Ze staat toevallig voor een geparkeerde auto en Williamson vraagt geïnteresseerd: "Van wie is die auto?" Einde verhaal.

Hoe verging het de twee bergbestijgers verder? Ze kwamen behouden thuis en werden liefdevol ontvangen. Wel trokken de dames hun neus op, toen ze met duim en wijsvinger het gesponsorde ondergoed van hun echtgenoten in de wasmachine deponeerden. Ze waren er zo verknocht aan geweest, dat ze het slechts in uiterste noodzaak uitgetrokken hadden. Leo's lichaamsgewicht bleek met zeven kilo-

gram verminderd te zijn en dat van Henk met acht. Dat de weerstand tegen geheimzinnige tropische ziekten hierdoor niet meer zo groot is, ondervond Leo. Al in het vliegtuig terug kreeg hij last van koorts en zware hoofdpijn. Thuisgekomen bleef hij koortsig. De te hulp geroepen dokter liet hem zijn tong uitsteken en deze bleek plotseling vol zweren te zitten. Leo vertrok naar het ziekenhuis en daar bleek hij besmet te zijn door een virus van onduidelijke herkomst. Na bijna twee weken kuren werd hij weer genezen verklaard.

"We doen 't nooit meer!", zeiden Henk en Leo tegen elkaar, toen ze op de top stonden. Daar denken ze nu al weer anders over. Maar wat zou't ook; er komt beslist wel weer een nieuwe uitdaging. En...ze zijn immers nog jong! □

▲
Op de top!
Williamson,
Henk, Leo en
Balthasar.